

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးတက်ဖွင့်

အချစ်မှားထဲကြိုဉ်း

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

ပန်းထိမ်မနိုင်ပန်းခက်တွေကို ပန်းအိုးထဲသို့ ထိုးစိုက်နေပုံမှာ အရွက်တွေကို အတွင်းဘက်က ထားပြီး ညွတ်ကိုင် ကိုင်းပန်းခက်ကလေးတွေကို အပြင်ဘက်ကထားပြီးထိုးလိုက်တော့ အတော်ကို လှသွားသည်။ ။ ပြီးတော့ အရွက်ကလေးတွေထောင်ပြီး ပန်းပွင့်သွယ်လေးတွေကိုင်းနေတော့...

ပန်းပေါ်မှာ ဆင့်၍

အားလုံးစုစည်းခြင်းဖြင့် အင်အားတို့ သည် ပန်းပွင့်ပုံစံလေးဖြစ်သွား၏။ ကိုယ့်ဘာသာလုပ် ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကြည်နူးခြင်းတို့ နှင့် ဘုရားခန်ဝင်ဖို့ ဘုရားပန်းအိုးကိုမယူလိုက်စဉ်

“လေညှင်းရေ...လေညှင်း”

“ဟင်”

“လေညှင်း”

အသံဖြူကြီးနှင့် ခေါ်သံကြောင့် လေညှင်း ဘုရားပန်းအိုးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်၏။ ဒါအများက ‘ဇ’လို့ ခေါ်ကြတဲ့ သူရဇ္ဇရဲ့ အသံပါ။ သူမနာမည်အပြည့်အစုံကတော့ ပန်းလေညှင်းစံ။ မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက သူ့အမေနဲ့ ကိုယ့်အမေက ခြံချင်းကပ် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့...

ဇန့် လေညှင်းကလည်း ခြံချင်းကပ် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲပေါ့။

“လေညှင်း”

“ဟဲ့...ငါဒီမှာ ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အသံမြဲကြီးနဲ့ အော်လာတာလဲ”

“အဟဲ”

“ဘာ အဟဲလဲ”

“ရယ်တာလေ”

“ဟော...သူပြုံး လာပြီ ဘာညာဦးမလဲမသိဘူးတဲ့ ”

“မညာပါဘူးဟာ ပိုက်ဆံချေးရုံပဲ”

“စောစောစီးစီးဟယ်”

“ပိုက်ဆံချေးတာကို ငါကရက်ရာဇာ ပြဿဒါးရွေးရဦးမှာ လား”

“အချိန်အခါတော့ ကြည့်သင့်တာပေါ့”

“လုပ်မနေနဲ့ ချေးမှာ လား၊ မချေးဘူးလား ဒါပဲပြော”

လေညှင်းက ဘုရားပန်းအိုးကို ‘မ’ယူပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား
လေလျှင် ဘာမှ အဖြေ မပေးသေးတဲ့ အတွက် ဇကု ကပ်လိုက်သွား၏။

“လေညှင်း”

“....”

“လေညှင်း”

နားနားသို့ကပ်အော်လေသဖြင့် လေညှင်းက ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ
နားတစ်ဖက်ကို အားတဲ့ လက်နဲ့ ပိတ်ရင်း

“နားကိုအူသွားတာပဲ။ ဇ နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“နင်တစ်ခုခုပြောလေ”

“မပေးဘူး”

“တကယ်လား”

“နင့်ကို ပိုက်ဆံချေးလို့ ဘယ်တုန်းကပြန်ဆပ်ဖူးလဲ”

“ဒီတစ်ခါ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ဟာ၊ တကယ်...တကယ်၊ ဘုရားရှုး
မိုးကြိုးပွတ်”

“ဟွန်း...ကျိန်တာကိုက ပြန်မပေးချင်လို့ လွဲချော်နေတာ”

“နင်က ငါ့ကို တကယ်ဖြစ်စေချင်လို့ လား”

လေညှင်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်စောင်းထိုးကာ လှေကားကိုဆက်တက်သွားတော့ ဇကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ၊ ဒီကောင် မပေးမချင်း လေညှင်းကိုကပ်ပြီး ဂျီကျတော့မှာ လေ။ ပြောမနာ ဆိုမနာနှင့် လေညှင်းကိုဆို သူနိုင်၏။ လေညှင်းကလည်း ဇကိုဆို ဦးစားပေးလွန်းတာလေ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက နိုင်လာခဲ့တာ ခုထိပါပဲ။ ကစားတဲ့ အရွယ်တုန်းကဆို လေညှင်းဆီက အရပ်တွေကို ဇကတောင်းလို့ မရရင် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာ။ ပြီးတော့ စိတ်ကောက်ကြပြီဆို ဇကပဲ မခေါ်ရရင် မနေနိုင်ဘူးဆိုကာ လေညှင်းကို သူပဲစခေါ်တာ ဖြစ်၏။

“လေညှင်း”

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဇ။ ဒီမှာ ငါ့ဘုရားခန်းဝင်မလို့ နော်။ နင် ဒေဝဒတ်လာမလုပ်နဲ့ ”

“ဘုရားခန်းဝင်တာဝင်လေ။ ငါ့ကိုဒေဝဒတ်မလုပ်စေချင်ရင် နင်တစ်ခုခုပြောပါလား”

သက်ပြင်းကိုချလိုက်ကာ...

“နင် ဘယ်လောက်လိုတာလဲ”

“တစ်သောင်း”

“တစ်သောင်းတောင်”

“အေး”

“များ လှချေလား ဇရယ်။ ငါ့မှာ အဲဒီလောက်ရှိမလားဟဲ့။ ငါကဝင်ငွေရှိတဲ့ လူမှ မဟုတ်တာ။ မိဘလုပ်စာ လက်ဝါးဖြန့်တောင်းရတာချင်း အတူတူကို”

“နင့်မှာ ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

စဉ်းစားဟန်လေးပြုပြီး လေညှင်းလက်လေးချောင်းထောင်ကာ

“လေးထောင်”

“ဟုတ်ရဲ့ လား”

“အံ့မယ်...သူကပဲ မယုံသင်္ကာနဲ့ ”

“ငါ့ကိုမယုံလို့ မချေးချင်တာလားလို့ ။ ကဲပါ...ရှိတာပဲပေး”

“နေဦး...စောင့်နိုင်ရင်စောင့်”

ပြောပြီး လေညှင်းက ဘုရားခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေသည် ။ ကပ်လိုက်သွားပြီး နားပူနားဆာ လုပ်တဲ့ အခါ ဇပဲလွန်ရာကျဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ဇခေါင်းကုတ်၍ သာ ကျန်ခဲ့ရသည် လေ။ မကျန်ခဲ့လို့ ရမလား။ သူပဲ လွ

နံနေခဲ့တာကိုး။

လိုချင်တဲ့ လူကစောင့်ရမှာ ပေါ့။

ကိုယ်ကလွန်မှန်းသိပေမယ့် ပိုက်ဆံချေးဖို့ ကလည်း လေညှင်းတစ်
ယောက်ပဲ ပြန်မပေးဘဲ ထားလို့ ရတာမဟုတ်လား။ လေညှင်းက မိန်းက
လေးဆိုတော့ တစ်လစာမုန့်ဖိုးကို ချွေတာပြီး လောက်ငှအောင်သုံးသည်
။ ဇနီးက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့တာတို့ ရုပ်ရှင်ကြ
ည့် တာတို့ ရှိတော့ တစ်လမုန့်ဖိုးက မလောက်ငှနိုင်ပဲရှိနေတာလေ။

“ဟင်...ဇ”

“ဗျာ”

နောက်ကနေ ပခုံးကိုပုတ်လိုက်တာကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
လေညှင်းရဲ့ မေမေ ဒေါ်ဇူးဇူးစံ။

“မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ...ဟို လေညှင်းကိုစောင့်နေတာ အန်တီစံရဲ့ ”

“ဘယ်သွားကြမလို့ လဲ”

“မသွားပါဘူး”

အန်တီစံနှင့် စကားပြောနေတုန်း လေညှင်းက ပြန်ထွက်လာသည် ။

“ကဲ...ကိုရွှေဇ...လာလိုက်ခဲ့”

“ခွေးခေါ်ရာ လူမလိုက်ဘူး”

“ဘာ”

“ကြည့်...တွေ့တာနဲ့ ဒီနှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်ပြီ”

မျက်စောင်းထိုး ခြေဆောင့်ပြီး လေညှင်းထွက်သွားတော့ သူရဇ္ဇဆို
တဲ့ ကောင် မလိုက်တာ လည်း မဟုတ်။ လေညှင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူပြီး
ဖွင့်လိုက်တော့ လေးထောင်ပဲရှိတာ ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ မယုံသင်္ကာမျက်
လုံးနှင့် ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ။

လေညှင်းက...

ခြောက်ထောင်ရှိတာကို လေးထောင်ပေးလေလျှင်

“အစကတည်းကထင်သားပဲ”

“နင့်ကို ငါမညာပါဘူးဇရယ်။ ငါ့မှာ ဒီခြောက်ထောင်ပဲရှိတာ။ နင့်ကို
အကုန်ပေးလိုက်ရင် ငါကဘာသွားသုံးမလဲ”

“အဲဒါကြောင့် နှစ်ထောင်ချန်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ရသလောက်နဲ့ ကျေနပ်ရမှာ ပေါ့”

ပြောပြီး ဇကပိုက်ဆံလေးထောင်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်
လေသည်။ ။

“ဇ”

“ဘာလဲဟ”

“နင်ဘယ်သွားမှာ လဲ”

“ရည်းစားနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မှာ ”

“ဟင်...ဒီလိုမှန်းသိရင် မချေးပါဘူး”

မကျေနပ်သံလေးထွက်လာတော့ ဇကမျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ

“နင်ကမနာလိုတာလား”

“ဝေးသေး”

ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဇနက်ထွက်သွားလေလျှင်

“ဇ”

လေညှင်းလှမ်းခေါ်တော့ ဇက ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ။

“ဒီတစ်ခါ ငါ့ပိုက်ဆံပြန်ဆပ်နော်”

“စိတ်ချ...ဆုံးပြီလို့ မှတ်လိုက်”

“ကြည့်စမ်း...ကောင်စုတ်”

★

အခန်း(၂)

“ဘာ...မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ရူပါ”

“ရူပါ မေးတာရှင်းရှင်းလေးပါ။ မောင်ရူပါကို အဆက်ဖြတ်မလား။ ပန်းလေညှင်းစံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အဆက်ဖြတ်မလားလို့ မေးတာ”

“ကျွတ်”

စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ အဲဒါပဲ ဇ ရည်းစားများ ခွဲရတဲ့ အကြောင်းရင်းလေ။ ရည်းစားတစ်ယောက်ထားလိုက်တိုင်း လေညှင်းကြောင့်ပဲ ပြဿနာတက်ပြီး လမ်းခွဲခွဲရတာတွေ။ လေညှင်းက ဇရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ။ ဒါကိုပဲ ခလုတ်တိုက်ပြီး ပြဿနာရှာတဲ့ မိန်းကလေး တိုင်း ဂျောင်းခွဲတာလေ။

အခု လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။

စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်မိလို့ လေညှင်းနဲ့ အထင်လွဲခံရမှာ ကို ကြောက်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ လေညှင်း ကိုပဲ မနာလို သဝန်တိုနေကြတာကို မခံချင်တာ။ သူရဇ္ဇဆိုတာ အချစ်ကိုပန်းသီတဲ့ ကြိုးလို့ သတ်မှတ် ထားသူ။ ပန်းလှလှမြင်ရင် ရင်ထဲကပါပါမပါပါ ကောက်သီလိုက်တာပဲလေ။

ဘယ်သူ့ဘဝမှာ ချစ်သူဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ အရေးကြီးကြီး၊ နံပါတ်ဘယ်လောက်ပဲ ချိတ်ချိတ်။ ဇဘဝမှာ တော့ မိန်းမဆိုရင် မေမေက ပထမ၊ လေညှင်းက ဒုတိယ။ စိတ်ခံစားမှုချင်းက ရည်းစားဆို သူ့ဘဝထဲ

က ဘယ်အစိတ်အပိုင်းမှာ မှ အရေးမကြီးတာသေချာသည် ။

“မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို မပြောစမ်းနဲ့ ရူပါ”

“ရူပါက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မောင်။
မောင်က အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ တွေ လုပ်နေတာ။ မနေ့က ရူပါ ရူပါသူငယ်
ချင်းတွေရှေ့မှာ ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲခဲ့ရလဲသိလား”

“အရှက်ကွဲရအောင် ကိုယ်ကဘာလုပ်ခဲ့လို့ လဲ”

“မနေ့က ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လက်မှတ်ဖြတ်ပြီးမှ မောင်ပြန်သွားတာ
လေ။ ပန်းလေညှင်းစံက ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ဖိနပ်ဝယ်ပြီး သူရှိတဲ့ နေရာ
ကိုလာပို့ပါလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာနဲ့ မောင်ပျာပျာသလဲ ပြန်သွားတာ။ ရူ
ပါက မောင့်ချစ်သူဖြစ်ပြီး သူ့ဖိနပ်တစ်ရံလောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိ
တော့ဘူးလား မောင်။ ရူပါ အဲဒီအတွက် သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ဘယ်
လောက်မျက်နှာငယ်ခဲ့ရလဲ”

“မင်းတို့ မိန်းမတွေက နေရာတကာလိုက်ပြီး ကတ်သတ်တိုင်းထွာ
နေတာကိုး”

“မောင့်ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရူပါမှာ သဝန်တို့ခွင့်ရှိတယ်လေ”

“အဲဒီတော့ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဒီနေ့ကစပြီး မောင်သူနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့ ”

“ဘာ”

ဇေ့ မျက်နှာကတင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာကိုယ့်မှာ
ပြည့်စုံမှုရှိနေသရွေ့ အဝတ်လို ထည်လဲဝတ်လို့ တွဲလို့ ရသည် ။ သူငယ်ချ
င်းကောင်းဆိုတာ ရွှေ့နဲ့ တောင်ဆက်ပြီး ဝယ်လို့ မရ

သည့် အရာ။

ထို့ကြောင့် ...

လေညှင်းကို ပုတ်ခတ်ထိပါးလာရင် စော်ကားတဲ့ လက်ကိုဖြုတ်ချထားခဲ့ဖို့ ဇာတန်လေးသူမှ မဟုတ်တာ။ ဇာတိမှာ ချစ်သူဆိုတာ လေညှင်းထက် ပိုအရေးမပေးနိုင်သော မိန်းမတွေလေ။

“ဒီမှာ ”

ရူပါက လှည့်ကြည့်လေလျှင်...

“လေညှင်းနဲ့ ငါက ခြံချင်းကပ်နေလာကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ အဲဒီတော့ ခုမှ လုံးဝ မပတ်သက်ကြဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟင်”

“ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုမခေါ်ရရင် ငါ့ဘဝမပြည့်စုံသလိုခံစားရတယ်”

“ဒါဆို ရှင်ကရူပါ့ကိုဖြတ်မယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“မင်းကို ငါစိတ်ကုန်သွားပြီ”

“ဟင်...ရှင်”

“ဟုတ်တယ်...လေညှင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါဖြုတ်ချခဲ့တဲ့ လက်တွေများ ပြီ။ မင်းနည်းနည်း ပါးပါး မစုံစမ်းခဲ့ဘူးထင်တယ်”

မျက်ရည်ဝဲလာခြင်းနှင့် အတူ ရူပါနှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ မစုံစမ်းလည်း အလိုလို သိခဲ့တာတွေရှိသည် လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ကိုယ့်မေဂျာမှာ ကွင်းဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအထင် ကြီးခဲ့တာ။ သူ့အစွဲကိုချွတ်လို့ ရမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ ပန်းလေညှင်းစံဆိုတာ ကိုယ့်လောက်မလှတဲ့

သာမန်ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်မို့...

ဇနလုံးသားကို ကိုယ်က စိုးမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်မယ်လို့ ထင်ခဲ့သမျှ...ခုတော့ သဲထဲရေသွန်။ လေညှင်းက ဘာစွမ်းအားတွေများ ရှိလို့ သူဒီလောက်တွယ်တာနေတာလဲ မသိနိုင်။

“ကျွန်မ မှားသွားပြီဇ”

“အချိန်မီပြင်လို့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးမိတာကိုက မှားတာ”

“ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူဖို့ ဆိုတဲ့ စကားကိုမှ မင်းကမလိုက်နာတာ”

သူ့ကိုချစ်တာတစ်ခုနဲ့ ရူပါက မသိကျိုးနွံပြုပြီး ဟန်ဆောင်ဆက်ချစ်နေရမှာ လား။ ဝေးပါ သေးတယ်။ ရူပါကလည်း ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကိုယ့်ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် ကိုယ်မို့...

“ဒါဆို ရှင်နဲ့ ကျွန်မလမ်းခွဲကြတာပေါ့”

“မင်းအရင်သွားမလား။ ငါအရင်သွားရမလား။”

“ကျွန်မက ကျန်ခဲ့သူဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး။ အဲဒါကို ရှင်နားလည်ထားလိုက် သူရဇ္ဇ။”

“ဒါဆို မင်းသွားလေ။ ငါကျန်ခဲ့မှာ ပေါ့။ အင်းယား၊ ကန်တော်ကြီးတော့ ရေပြည့်ဦးတော့ မှာ ပဲ...ဟား...ဟား...ဟား”

“တောက်”

တက်ခေါက်လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဇက ရယ်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ သူရဇ္ဇဆိုတဲ့ ကောင် အလုပ်တစ်ခုတော့ ပိုဦးတော့မှာ ပဲ။ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရှာဖို့ လေ။

အင်း...ကြာတော့လည်း ...

နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရှာပြီး ရည်းစားထားရဖို့ ကိုပင် ငြီးငွေ့လာ သလိုလို။ ရည်းစားတစ်ယောက်ကိုဖြတ်လိုက်ပြန်ပြီဆိုတာကို သူငယ်ချင်းတွေသိတော့...

“ဇ ရာ”

“အောင်မင်းလွန်ရာကျမယ်လေ”

ချမ်းဝင်းကျော်က မှားနေတယ်ဟု ဝင်ထောက်ပေးလေရာ အေးမင်းဦးက...

“ငါ့နာမည်က အေးမင်းလေ။ အဲဒီတော့ အေးမင်းလွန်ရာကျမှာ ပေါ့”

“ဇ”

“ပြော”

“မင်းဟာက ဟုတ်တော့မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“အခု မင်းထားခဲ့တဲ့ ရည်းစား ဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲ”

“ငါကရည်းစားစာရင်းကို ရီဂျက်စတာလုပ်ထားရမှာ လား”

“တို့ က မင်းနာမည်ပျက်မှာ စိုးလို့ ကွ”

“ဟေ့ကောင်...အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ။ ယောက်ျားလေးပဲကွ၊ ရိုးတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်တောင် မျောက်လောက်တော့ ဆော့တာပဲ”

“မင်းက မျောက်ထက်ပိုတော့ ဘာကောင်လဲ”

“ဝက်မြီး”

ဖြေလိုက်တာက ဇ မဟုတ်ဘဲ အေးမင်းပါ။ ဒါကြောင့် ချမ်းဝင်းက မျက်စောင်းထိုးသလို ကြည့်လိုက်ပြီး

“မြင်းပြေး ခွေးကန့်လန့်မလုပ်နဲ့ ”

“ဂိန့်”

ချမ်းဝင်းက ဂရုမစိုက်သလို မေးချင်တာကိုပဲ ဆက်မေးဖို့ အာရုံစိုက်နေ၏။

“မင်းကို ငါမေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေမလား ဇ”

“ငါ့ကို ဘာဖုံးကွယ်ထားတယ်ထင်လို့ လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ မင်းကမေးလိုက်ရင် မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ လေညှင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရည်းစားတွေဖြတ်ခဲ့တာ ဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲ”

“အဲဒါနဲ့ ပဲ လေညှင်းကို ငါချစ်နေတယ်ထင်ပြန်ရော မဟုတ်လား”

“အေး...ဆယ်ခါပြန်ထင်စရာဖြစ်နေတာ”

“မင်းတို့ ကို ငါပြောပြပြီးသားလေ။ မေမေပြီးရင် ငါ့ဘဝမှာ အလေးထားရဆုံးမိန်းမက လေညှင်းပဲလို့ ”

“အဲဒါကိုက”

“ဟုတ်တယ်...ငါလေညှင်းကိုချစ်တယ်။ အဲဒီအချစ်က အညှီအဟော က်မပါတဲ့ သန့်ရှင်း ဖြူစင်သောအချစ်။ သူငယ်ချင်းလိုချစ်တာ”

“ဟာကွာ”

ဟုတ်မလိုလိုနှင့် အဖျားရှူးသွားတော့ စုတ်သပ်သူကသပ်။ မဲ့သူကမဲ့ ဖြစ်သွားသည် ။ ဇက အမှန်အကန်ကိုပြောတာလေ။ သူ လေညှင်းကို ချစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လို ခံစား ကြည့်လို့ မရ။

သူငယ်ချင်းလို ချစ်ပြီး လေညှင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သွေးဆူတတ်တာ ကတော့ ဘာမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မသိ။

“မင်း ရှုံးနေပြီလား ဇ”

“ငါကရှုံးချင်တာ။ မရှုံးလို့ ခက်နေတာပေါ့”

“လေညှင်းအပေါ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“လေညှင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ မင်းသွေးဆူတတ်တာက ဘာလဲ”

“ငါကိုယ်တိုင်မသိလို့ ခက်နေတာပေါ့”

အေးမင်းရော၊ ချမ်းဝင်းပါ မေးစေ့ကိုပွတ်စဉ်းစားကြရင်း...အေးမင်းက

“လေညှင်း ရည်းစားရရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အင်”

ဇ တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ အေးမင်းမေးတာ အဓိကအချက်ဖြစ်နေပြီ။ သူသာ ရည်းစား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထားတာ။ လေညှင်းအတွက်ကိုတော့မစဉ်းစားမိခဲ့။ လေညှင်းကို သူ့အပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် ရည်းစားမထားဘူးလို့ ပဲ သတ်မှတ်ထားတာ။ ထားခဲ့ရင် သူဘာလုပ်ရမလဲ။

ကိုယ်ကလွဲပြီး အခြားကောင်ကို ကိုယ့်ထက်ဂရုစိုက်ဦးစားပေးမှာ မျိုးတော့ မခံချင်။ သူဟာ ကိုယ်လည်း မစားချင် သူများကိုလည်း မပေးရက်နဲ့ ဘာကောင်ဖြစ်နေပြီလဲ။

“ဖြေလေ...ဇ”

“ငါတောင်ထားသေးတာ သူလည်း ကြိုက်တာတွေ့ရင် ထားပစေပေါ့ကွာ”

“အဲဒါ မင်းရင်ထဲကစကားလား”

“ဓာတ်ခွဲခန်းဝင်ပြီးသာ စမ်းသပ်ကြည့်တော့”

“လုပ်လို့ ရရင် အကောင်းသားပေါ့”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းတွေကို လျစ်လျူရှုပြီး ဘာမှ မဖြေရှင်းချင်တော့။ အချိန်တန်ရင် အဖြေမှန်က ထွက်လာမှာ ပဲလေ။

*